

คดีนายสิบ: เหตุการณ์โศกนาฏกรรมในอาณัติของ อังกฤษเหนือปาเลสไตน์

ในปีสุดท้ายที่ปั่นป่วนของอาณัติอังกฤษเหนือปาเลสไตน์ กลุ่มใต้ดินชาวยิวชื่อ **อิรกัน** ซึ่งนำโดยเมนาเคม เบกิน — ว่าที่นายกรัฐมนตรีอิสราเอลในอนาคต — ได้เปิดฉากการรณรงค์ด้วยความรุนแรงต่อต้านอำนาจอังกฤษ การปฏิบัติ การของพวกเขา รวมถึงการวางระเบิดตลาดอาหรับ การโจมตีฐานทัพและหน่วยงานบริหารของอังกฤษ และการ จัดฉากลักพาตัวที่มีชื่อเสียง แม้จะขับเคลื่อนด้วยเป้าหมายชาตินิยม แต่หลายปฏิบัติการ — โดยเฉพาะที่มุ่งเป้าไป ยังพลเรือนหรือออกแบบมาเพื่อสร้างความกลัว — วันนี้จะได้รับการยอมรับอย่างชัดเจนว่าเป็น **การก่อการร้าย** ตามนิยามสมัยใหม่ที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง

เจ้าหน้าที่อังกฤษตอบโต้ด้วยมาตรการที่เข้มงวด รวมถึงการจับกุม คำพิพากษาทางทหาร และการประหารชีวิตนัก รบอิรกันที่ถูกจับกุม หนึ่งในตอนที่ส่งผลกระทบมากที่สุดในช่วงนี้คือ **คดีนายสิบ** ซึ่งเริ่มต้นด้วยคำพิพากษา ประหารชีวิตสามสมาชิกอิรกันที่ถูกจับระหว่างการหลบหนีจากคุกอักโกในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1947 อัฟซาลอม ฮาวิฟ, เมียร์ นาคาร์ และยาคอฟ ไวส์ ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานกระทำการรุนแรงต่อกองกำลังอังกฤษ รวมถึง การใช้วัตถุระเบิดและการต่อต้านด้วยอาวุธ และถูกตัดสินให้แขวนคอ

การลักพาตัว

แม้จะมีภัยคุกคามที่เพิ่มขึ้นและคำเตือนที่ชัดเจนจากหน่วยข่าวกรองและเจ้าหน้าที่ทหารอังกฤษ ความเสี่ยงจาก การลักพาตัวโดยเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการอิรกันมักถูกประเมินต่ำหรือละเลยโดยเจ้าหน้าที่ภาคสนาม นี่คือนี่ที่เกิดขึ้น กับ **นายสิบคลิฟฟอร์ด มาร์ติน** และ **เมอร์วิน เพซ** ทั้งคู่มีอายุเพียง 20 ปี และประจำการอยู่ที่หน่วยรักษาความ ปลอดภัยภาคสนาม 252 ของกองกำลังข่าวกรองกองทัพอังกฤษในฤดูร้อน ค.ศ. 1947 วันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1947 ทั้งสองอยู่นอกเวลาปฏิบัติหน้าที่ ไม่ติดอาวุธ และสวมเสื้อผ้าพลเรือน พวกเขาเลือกที่จะสังสรรค์ใน **เน กันยา** — เมืองชายฝั่งที่รู้จักกันดีทั้งในด้านประชากรยิวและกิจกรรมใต้ดิน พวกเขาเข้าไปในคาเฟ่แห่งหนึ่งในเน กันยาและเริ่มสนทนากับ **อารอน ไวน์เบิร์ก** ผู้ลี้ภัยชาวยิวและเสมียนท้องถิ่นในรีสอร์ตทหารอังกฤษ

นายสิบไม่รู้ว่าไวน์เบิร์กทำงานเป็น **สายลับสองหน้า** ลับ ๆ ผูกพันทั้งกับ **ฮากานาห์** และ **อิรกัน** หลังจากได้รับความไว้วางใจจากเจ้าหน้าที่อังกฤษ ไวน์เบิร์กได้รายงานการพบปะกับนายสิบให้ผู้นำอิรกันทราบ องค์การนี้ระดมทีม อย่างรวดเร็วเพื่อดำเนินการตามข้อมูลข่าวกรอง การปฏิบัติการนำโดย **เบนจามิน แคปแลน** เจ้าหน้าที่ปฏิบัติกา รอิรกันที่มีประสบการณ์ ซึ่งเคยได้รับการปล่อยตัวระหว่างการหลบหนีอย่างน่าทึ่งจากคุกอักโก — นั่นคือการ โจมตีเดี่ยวกันที่ทำให้สมาชิกอิรกันสามคนกำลังรอการประหารชีวิต

เมื่อมาร์ตินและเพซออกจากคาเฟ่ พวกเขาถูกข่มขู่และลักพาตัวโดยหน่วยอิรกัน พวกเขาถูกนำตัวไปยังสถานที่ลับ: โรงงานขัดเพชรในเนกันยาที่ถูกดัดแปลงเป็นศูนย์กักกันชั่วคราว ที่นั่น พวกเขาถูกขังอยู่ในห้องขังใต้ดินที่ คับแคบและปิดผนึกอากาศ ถูกทำให้มีชีวิตอยู่ได้ 18 วันด้วยออกซิเจนบรรจุขวด อาหาร และน้ำอย่างจำกัด สภาพ ทางกายภาพนั้นน่าสยดสยอง แต่ **องค์ประกอบของสงครามจิตวิทยา** นั้นทรงพลังไม่แพ้กัน: การลักพาตัวเป็น กลยุทธ์ที่จงใจออกแบบมาเพื่อบังคับให้เจ้าหน้าที่อังกฤษทบทวนการประหารชีวิตนักโทษอิรกันที่วางแผนไว้ การ ลักพาตัวจึงเป็นทั้ง **ภัยคุกคามการตอบโต้** และ **การกระทำเชิงกลยุทธ์เพื่อสร้างอิทธิพล**

การเจรจาใต้ตัวประกัน

จุดมุ่งหมายของอิรักคือใช้ **นายสิบ** เป็นเหยื่อต่อรองเพื่อหยุดการประหารชีวิตนักรบอิรักสามคน — ฮาวิฟ, เมียร์ นาคาร์ และยาคอฟ ไวส์ — ที่ถูกจับระหว่างการหลบหนีจากคุกอิรักในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1947 ทั้งสามถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานครอบครองอาวุธผิดกฎหมายและเจตนาก่ออันตราย และคำพิพากษาประหารชีวิตของพวกเขาถูกยืนยันโดยเจ้าหน้าที่อังกฤษเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม อิรักออกคำขู่อันตรายชน: หากการประหารชีวิตดำเนินต่อไป มาร์ตินและเพชจะถูกแขวนคอเป็นการตอบโต้

เมื่อข่าวการลักพาตัวแพร่สะพัด ความพยายามในการปล่อยตัวนายสิบก็เพิ่มมากขึ้น วันที่ 17 กรกฎาคม สมาชิกรัฐสภาอังกฤษ **ริชาร์ด ครอสมัน** และ **มอริส เอเดลแมน** ออกคำร้องขอต่อสาธารณชนให้ปล่อยตัวพวกเขา ร่วมกับบุคคลสำคัญอื่น ๆ และพลเมืองเอกซน พ่อของเมอร์วิน เพชเขียนจดหมายที่สะเทือนใจถึงเมนาเคม เบกิน ขอชีวิตบุตรชาย จดหมายถึงเบกินผ่านเจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ที่เกี่ยวข้องกับอิรัก แต่เบกินตอบอย่างเย็นชาด้วยการออกอากาศทางวิทยุในสถานีลับของอิรัก **โคล ช็อน ฮาไลเคเมต** ว่า:

> “ท่านต้องร้องขอต่อรัฐบาลของท่านที่กระหายน้ำมันและเลือด”

ในขณะเดียวกัน หน่วยข่าวกรองและความมั่นคงของอังกฤษได้เริ่มปฏิบัติการเข้มข้นเพื่อค้นหาและช่วยเหลือตัวประกัน ตามเบาะแส พวกเขาค้นโรงงานขัดเพชรในเนกันยา แต่ภารกิจล้มเหลว นายสิบถูกกักกันในห้องขังใต้ดินที่ปิดผนึกอากาศและซ่อนเร้น — รายละเอียดที่ทำให้สับสนขมกลืนและเทคนิคการค้นหามาตรฐานไร้ประโยชน์

เผชิญหน้ากับแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นจากคำร้องขอสาธารณะ นักบริหารทางศีลธรรมของการตอบโต้ที่อาจเกิดขึ้น และความเร่งด่วนที่ไม่อาจปฏิเสธได้ของสถานการณ์ เจ้าหน้าที่อังกฤษยืนยันอย่างมั่นคง ปฏิบัติตามนโยบายยาวนานของการ **ไม่เจรจากับผู้ก่อการร้าย** พวกเขาจึงเลือกที่จะดำเนินการประหารชีวิตตามกำหนด วันที่ 27 กรกฎาคม บริษัทกระจายเสียงปาเลสไตน์ประกาศว่าฮาวิฟ, ไวส์ และนาคาร์จะถูกประหารชีวิตวันที่ 29 กรกฎาคม วันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1947 ฮาวิฟ, นาคาร์ และไวส์ ถูกแขวนคอในคุกอิรัก

การสังหารและผลพวงที่น่าสยดสยอง

โกรธแค้นต่อการประหารชีวิต เมนาเคม เบกินสั่งการสังหารมาร์ตินและเพชทันที คำคืนวันที่ 29 กรกฎาคม นายสิบถูกประหารชีวิตในปฏิบัติการที่สามารถบรรยายได้เพียงว่า **โหดร้ายและเชิงสัญลักษณ์โดยเจตนา** เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการอิรักใช้ **ลวดเปียโน** ในการแขวนคอ วิธีนี้ทำให้การตายช้าและเจ็บปวด — ความเปรียบต่างที่น่าสยดสยองกับการตกอย่างรวดเร็วของเชือกแขวนคอแบบอังกฤษ วิธีนี้ถูกเลือกเป็นการ **ตอบโต้โดยตรง** ต่อรูปแบบการประหารชีวิตของอังกฤษ — การกระทำของความโหดร้ายที่คำนวณไว้เพื่อส่งข้อความ

หลังการสังหาร อิรักขนย้ายศพไปยังป่าไม้ยูคาลิปตัสที่ห่างไกลใกล้เนกันยา ที่นั่น ศพถูกแขวนไว้กับต้นไม้ ใบหน้าถูกคลุมด้วยผ้าพันแผล เลือดถูกถอดออกบางส่วน และวางตำแหน่งเพื่อเน้นความเปลวและ ความอับอายของพวกเขา เพื่อเพิ่มความตกใจและป้องกันการกู้คืนอย่างรวดเร็ว อิรักวาง **ระเบิดสัมผัส** ไว้ใต้ศพของนายสิบมาร์ติน การเพิ่มเติมนี้ทำให้สถานที่ค้นพบกลายเป็น **กับดักมรณะ**

การกระทำสุดท้ายของปฏิบัติการที่ขับเคลื่อนด้วยโฆษณาชวนเชื่อนี้คือ **การ操控สื่อ** อิรักติดต่อหนังสือพิมพ์ในเทลอาวีฟโดยไม่เปิดเผยตัวตนและแจ้งตำแหน่งของศพ วันที่ 31 กรกฎาคม ทหารอังกฤษพร้อมด้วยนักข่าวค้นพบศพ ภาพนั้นน่าสยดสยอง: ศพนายสิบที่ดำคล้ำและเปื้อนเลือดแหว่งโหวจากต้นไม้ พร้อมแถลงการณ์อิรักที่ติดไว้กล่าวหาว่าพวกเขากระทำ “อาชญากรรมต่อต้านยิว” กับต้น **ดี.เอช. กาลัตติ** หลังจากตรวจสอบพื้นที่ เริ่ม

ตัดศพมาร์ตินลงด้วยมีดที่ติดกับเสา เมื่อศพตกลง ระเบิดก็ระเบิด จีศพมาร์ตินเป็นขึ้น ๆ ทำให้ศพเพชพิการ และบาดเจ็บกาสัตติที่ใบหน้าและไหล่ ภาพที่น่าสยดสยองที่บันทึกโดยสื่อมวลชนทำให้โลกตกตะลึง

การประณามทั่วโลกและการตอบโต้ที่รุนแรง

การประหารชีวิตนายสิบลีฟฟอร์ด มาร์ติน และเมอร์วิน เพช โดยอิรักส่งผลสร้างความรังเกียจไปทั่วสหราชอาณาจักรและที่อื่น ๆ ความโหดร้ายของการสังหาร รวมกับจังหวะเวลาที่เป็นสัญลักษณ์และทัศนคติที่ไม่ขอโทษของอิรัก ก่อให้เกิดการประณามอย่างกว้างขวางในวงการการเมือง สื่อ และสาธารณชน

ในสื่ออังกฤษ การตอบสนองรวดเร็วและรุนแรง **เดอะไทมส์** จับอารมณ์ของชาติในบทบรรณาธิการที่ทรงพลัง โดยระบุว่า:

“เป็นการยากที่จะประเมินความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับเป้าหมายของชาวยิว ไม่เพียงแต่ในประเทศนี้ แต่ทั่วโลก จากการสังหารเย็นชาต่อทหารอังกฤษสองนาย”

ในทำนองเดียวกัน **เดอะแมนเชสเตอร์ การ์เดียน** ประณามการสังหารว่าเป็นหนึ่งในพฤติกรรมที่น่าสยดสยองที่สุดในประวัติศาสตร์ความรุนแรงทางการเมืองสมัยใหม่ โดยเปรียบเทียบกับความโหดร้ายของนาซี

ในสหราชอาณาจักร การตอบสนองขยายเกินกว่าวาทศิลป์ ช่วงวันหยุดธนาคารเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1947 เกิดคลื่นความไม่สงบต่อต้านยิวในหลายเมือง ลิเวอร์พูล, ลอนดอน, แมนเชสเตอร์ และกลาสโกว์ เห็นการโจมตีธุรกิจบ้าน และธรรมศาลาของชาวยิว หน้าต่างถูกทุบ อาคารถูกปล้น และชุมชนยิวถูกคุกคามในความรุนแรงต่อต้านยิวที่เลวร้ายที่สุดที่เห็นในสหราชอาณาจักรในรอบหลายทศวรรษ กราฟฟิตีปรากฏพร้อมสโลแกนที่ทำให้ขุ่นเคืองเช่น “ชาตกรยิว” และ “ฮิตเลอร์ถูกต้อง”

ในขณะเดียวกัน ในปาเลสไตน์ การตอบสนองไม่สามารถแตกต่างได้มากกว่านี้ อิรัก ซึ่งอยู่ห่างไกลจากการแสดงความเสียใจ กลับภาคภูมิใจในการสังหารและนำเสนอเป็นการกระทำที่ชอบธรรมของการต่อต้านในสงคราม ในสื่อใต้ดินของพวกเขา พวกเขาตีพิมพ์คำแถลงที่กล้าหาญเช่น:

“เราไม่ยอมรับกฎสงครามฝ่ายเดียว”

คำแถลงนี้สะท้อนตำแหน่งทางอุดมการณ์ที่กว้างขึ้นของอิรัก: ว่าอังกฤษไม่มีอำนาจทางศีลธรรมในการบังคับใช้กฎหมายหรือกำหนดเงื่อนไขของการมีส่วนร่วม สำหรับพวกเขา การแขวนคอนายสิบลีฟฟอร์ดไม่ใช่อาชญากรรม แต่เป็นการกระทำที่คำนวณไว้เพื่อป้องกันและทำลาย — การตอบสนองต่อสิ่งที่พวกเขามองว่าเป็นการกดขี่และความอยุติธรรมของอังกฤษ ในกรอบนี้ ความชอบธรรมทางศีลธรรมไม่ได้ถูกกำหนดโดยกฎหมายระหว่างประเทศหรือหลักการสากล แต่โดยความยุติธรรมที่รับรู้ของการต่อสู้ระดับชาติของพวกเขา รูปแบบการให้เหตุผลนี้ — การนำเสนอการตอบโต้ที่รุนแรงเป็นการกระทำต่อต้านต่ออำนาจยึดครองที่ไม่ชอบธรรม — พบเสียงสะท้อนในวาทกรรมของขบวนการติดอาวุธในภายหลังเช่น **ฮามาส** ซึ่งในทำนองเดียวกันให้เหตุผลกับความรุนแรงเป็นการกระทำป้องกันตัวต่อสิ่งที่มองว่าเป็นการครอบงำจากต่างชาติและความอยุติธรรมเชิงระบบ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการกระทำของอิรักจะได้รับความชื่นชมในบางวงการโซอนิสต์ในฐานะการแสดงออกของความมุ่งมั่นระดับชาติที่ไม่ประนีประนอม แต่ก็ยังก่อให้เกิดความไม่สบายใจทางศีลธรรมอย่างลึกซึ้งในชุมชนยิวที่กว้างขึ้นและความโกรธในต่างประเทศ ความเห็นสาธารณะระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในสหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา หันเหอย่างเฉียบคมต่อต้านเป้าหมายโซอนิสต์ ซึ่งหลายคนตอนนี้เชื่อมโยงกับการก่อการร้ายมากกว่าการปลดปล่อย คดีนายสิบลีฟฟอร์ดเปิดเผย **ความขัดแย้งที่อันตราย** ซึ่งยังคงหลอกหลอนขบวนการชาตินิยม

และกฎ: ว่าการกระทำเดียวกันที่ถือว่าเป็นการกระทำต่อต้านอย่างกล้าหาญโดยฝ่ายหนึ่ง อาจถูกมองว่าเป็นความโหดร้ายที่ไม่อาจให้อภัยได้โดยอีกฝ่ายหนึ่ง คำแถลงนี้สะท้อนตำแหน่งทางอุดมการณ์ที่กว้างขึ้นของอิสกัน: ว่าอังกฤษไม่มีอำนาจทางศีลธรรมในการบังคับใช้กฎหมายหรือกำหนดเงื่อนไขของการมีส่วนร่วม สำหรับพวกเขา การแขวนคอนายสิบไม่ใช่อาชญากรรม แต่เป็นการกระทำที่คำนวณไว้เพื่อป้องปรามและทำลาย — การตอบสนองต่อสิ่งที่พวกเขามองว่าเป็นการกดขี่และความอยุติธรรมของอังกฤษ

มรดกและความสำคัญทางประวัติศาสตร์

คดีนายสิบเป็นจุดเปลี่ยนที่ชัดเจนในการล่มสลายของการปกครองของอังกฤษเหนือปาเลสไตน์ เพียงไม่กี่เดือนหลังจากการสังหารอย่างโหดร้ายของนายสิบคลิฟฟอร์ด มาร์ติน และเมอร์วิน เพช รัฐบาลอังกฤษได้แจ้งอย่างเป็นทางการต่อสหประชาชาติถึงความตั้งใจที่จะยุติอาณัติ ทศวรรษของการการบริหาร ความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น และค่าใช้จ่ายทางการเมืองที่สูงขึ้นทำให้การควบคุมต่อไปไม่ยั่งยืน การรณรงค์ของอิสกัน — ซึ่งถึงจุดสูงสุดด้วยการประหารชีวิตสาธารณะของทหารอังกฤษ — ไม่เพียงแต่สร้างความเสียหายอย่างลึกซึ้งต่อขวัญกำลังใจของอังกฤษ แต่ยังแสดงให้เห็นถึงขีดจำกัดของอำนาจจักรวรรดิต่อหน้าการกบฏที่ไม่ลดละและการตรวจสอบระหว่างประเทศ

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1947 สหประชาชาติลงมติแผนการแบ่งแยกที่จะแบ่งปาเลสไตน์เป็นรัฐยิวและอาหรับที่แยกจากกัน โดยมีเยรูซาเล็มอยู่ภายใต้การควบคุมระหว่างประเทศ ข้อเสนอจัดสรรประมาณ 55% ของดินแดนให้กับรัฐยิว แม้ว่าชาวยิวจะประกอบด้วยเพียงประมาณหนึ่งในสามของประชากรในเวลานั้นและมีกรรมสิทธิ์ทางกฎหมายเพียง 7% ของดินแดน การตัดสินใจนี้ได้รับการต้อนรับด้วยความยินดีจากชาวยิวจำนวนมากและถูกปฏิเสธอย่างรุนแรงจากรัฐอาหรับและผู้นำอาหรับปาเลสไตน์ ซึ่งปูทางไปสู่ความขัดแย้งทางแพ่งและในที่สุดคือสงครามเต็มรูปแบบ

ไม่มีพระมหากษัตริย์อังกฤษที่ครองราชย์เคยเยือนรัฐอิสราเอล แม้สมาชิกในราชวงศ์ได้เยือนในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา สมเด็จพระราชินีเอลิซาเบธที่ 2 ซึ่งครองราชย์เจ็ดสิบปี ไม่เคยเหยียบย่างในประเทศ — การละเลยที่มักถูกตีความว่าเป็นการแสดงออกที่ละเอียดอ่อนแต่ยังยืนของความตึงเครียดทางการเมืองที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข ซึ่งหยั่งรากลึกในปีสุดท้ายที่เจ็บปวดของการปกครองของอังกฤษ

คดีนายสิบจึงยืนหยัดไม่เพียงแต่เป็นช่วงเวลาแห่งความรุนแรงที่ช็อกโลก แต่ยังเป็นจุดเปลี่ยนทางประวัติศาสตร์ — ที่จักรวรรดิล่มสลาย การกบฏล้มเหลว และบทใหม่ที่ไม่มั่นคงในประวัติศาสตร์ตะวันออกกลางเริ่มต้นขึ้น

อ้างอิง

- Bell, J. Bowyer. **Terror Out of Zion: The Fight for Israeli Independence.** New Brunswick, NJ: Transaction Publishers, 1996.
- Horne, Edward. **A Job Well Done: A History of the Palestine Police Force, 1920–1948.** Palindia Press, 1982.
- Morris, Benny. **Righteous Victims: A History of the Zionist-Arab Conflict, 1881–1999.** New York: Vintage Books, 2001.
- Segev, Tom. **One Palestine, Complete: Jews and Arabs Under the British Mandate.** New York: Henry Holt and Company, 2000.
- The Times (London). “The Hanging of the Sergeants.” July 31, 1947.
- The Manchester Guardian. “Political Terror and the British Response.” August 1, 1947.

- United Nations General Assembly. **Resolution 181 (II): Future Government of Palestine**. November 29, 1947.
- BBC News. "British Jews Targeted in 1947 Riots after Palestine Killings." July 31, 2017.
- Israel Ministry of Foreign Affairs. **The Story of the Jewish Undergrounds**.
- Gilbert, Martin. **Israel: A History**. New York: Harper Perennial, 2008.